

Benim Aşkım Öldü

– Harun Yıldırım · 19 Eylül 2017

Benim Aşkım Öldü

Sizin hiç elleriniz titredi mi?
Boynunuz bükük kaldı mı?
Gökyüzüne saldığınız
Pembe uçurtmalarınızın ipleri koptu mu?

Benim titredi benim kaldı benim koptu.

Sizin hiç kanatlarınız kırıldı mı?
Sizin hiç umutlarınız yıkıldı mı?
Yıllarca çınar dalı diye tutunduğunuz dallarınız kırıldı mı?

Benim kırıldı.

Sizin gözleriniz su ile karıştı mı?
Ya da deli bir ırmakla ya da yağmurla yarıştı mı?

Siz bilir misiniz?
Buğday başaklarının güneşten açlıktan kurduğunu
Siz bilir misiniz?
İstanbul'un sevgiyle kuşatıldığını.

Söyleyin bilir misiniz?
Aşkın öldürmeyen zehrini
Sevgiyle bombalanan
Yakıp yıkılan âşıkların şehrini

Ben bilirim işte!
Şimdi ben âşıkların şehrinde
Kaldırımdan sökülmüş bir taş gibiyim
Bir mazlumun gözünden düşmekte olan yaş gibiyim!

Aklıma da gelmişti, yalan değil gülmeden önce
Ben ölümü yaşadım ölmeden önce

Çiçek ezmesi bal dediler güle
Yanık sesli ney dediler bülbüle

Şimdi bütün umutlarım kırıldı
Kurumuş yaprak misali, aşk rüzgârıyla
Selvi ağacının dibine döküldü

Mızrakları kıran gülüşü
Bir küheylanı şaha kaldıran bakışı
Merhamet sahrasını uyandıran gözleri
Güneşi battığı yerden çıkarıp gelen saçları

Biz ölümü konuştuk mu?
Kelebeğin kozasından çıkışıyla uçuşunu seyrederken
Nereden bilecekti o kelebeğin bir gün üstüne bir gün koyamayacağını

Şimdi kabristana hayallere koynuma alarak gidiyorum
Elim ayağım kırık sürünerek gidiyorum

Sizin hiç kanatlarınız kırıldı mı?
Sizin hiç umutlarınız yıkıldı mı?
Yıllarca çınar dalı diye tutunduğunuz dallarınız kırıldı mı?
Sizin gözleriniz su ile karıştı mı?
Ya da deli bir ırmakla ya da yağmurla yarıştı mı?

Benim karıştı
Sizin AŞKINIZ öldü mü?

BENİM ÖLDÜ!

Benim Aşkım Öldü!

Yeşertmişti yüreğimi gönlümü bağlar kadar.
Ölüm bana bir dert bıraktın dağlar kadar.

HARUN YILDIRIM